

ЕСЕН НА СЕЛО

Градът далеч загуби своята дия,
оставих там и шум и суета,
край мен безшумно лятото умира,
в стжклата чука хладна есента . . .

В брегът вжлни пилеят бяли гриви —
отронен лист понесли в своя пжт, —
наокол всички тжй сж мжлчаливи,
и всички в своята няма скржб горят.

А тишината сякаш е мжртвило,
и сякаш некой смжрт е откосил;
под хребета селото се е свило,
и синкав дим е кжщите обвил.

И чезна сам — далечен и незнаен —
притиснал плах печалното сжрдце,
а нечий взор ме мами пак потаен,
и пак зовят ме ласкави ржце.

Край мен реката отминава с плисжк,
посжрнал клон надвиснал е над мен —
за всички чужд — за мжка си близжк —
изпращам с скржб помржкналия ден.

Васка Павурджиев
